

boweho mena chwala. Štož tehodla jich
zylke žiwenje a pozčjinki nesnaje a newje, so
wschaf kóždy, kiž hišcje Khrystusa nesnaje,
w bludži a hrjescht khodži, a so je cžloweska
wutroba sła wot mlodoszje sem, tón by sebi
snano pschi prientm pohladanju na žiwenje
Selenczanow myslit, so su wont praj boha-
bojasni, pobóžni ludžjo, a so jich wobrócjenje
k Khrystusej tak nusne neje. Ale hdyž budže-
my hlubscho nuts do jich žiwenja hladacž, dha
budžemy tež tudy ranow a khorych mjestow dosz
namafacž, kiž duschow ljezarja Jesusa Khris-
tusa potrebaja, a my budžemy so tež tudy
bórsy pschewjedzicž, so cžielny, naturski cžlo-
wek nicžo nestosemi wot teho, štož je ducha
božeho, ale so je jemu to nemudrosz a nemože
jo spósnacž, dokelž naturski, cžielny cžlowek je
sbohom w nepschecželstwi žiwy tak dołho, hacž
božemu sakonej poddany neje (Rom. 8, 7). To
jenož je wjerno, so tajki Selenczan, kiž so
s wutrobu k Khrystusej wobróczi, potom cžim
spodobnišce a bohabojasnišce žiwenje wedže,
a so jemu tež to cžežko nepane.

Wjeste nepozčjinki, kiž so pola druhich lu-
dow namafaju a so psches sakonse a khosta-
nje wutupicž nebadja, nejsu pola Selencza-
now k pytnenju, aby tola niz w tej mjeri, kaž
pola druhich ludow. Pola nich nesłyschich
žane klecje aby pschisahanje, žane šwarenje,
žanu hadriju, žane hrosne słowa. W jich to-
warstwach a shromadžisnach nesłyschisch žane
wołanje, žane nepschistojne šmecje, žanu